З якого краю і з яких сторін
Причувся цей прибій морської хвилі?
Немов не він шурує втерту рінь,
А шерехтять лани уже доспілі.
Чи це чиясь, а не моя стопа
заклякла на гарячому камінні,
куди прибій уперто підступа
у ритмі колихання і кипіння?
Сахнеться хвиля й хутко відпливе
З гарячого окрайця суходолу
й клубками піни прядиво живе
покотить вітер берегом спроквола…
А я стою, у даль втопивши зір,
Де конусне гойдається вітрило —
Воно очам і серцеві, повір,
У мить раптово інший світ відкрило.
Я так той світ із малечку любив —
о спалах невгасимої любові! —
Ту повінь половіючих хлібів,
Що ген переливалася за овид…
І вже не хвилі — інший, друже, шум
на самоті мої ласкавить вуха,
а із сум'яття спогадів і дум
охляле серце наповняє скруха.
Нам стала вірним берегом земля
чужа, хоча привітна і ласкава,
а рідна все ввижається здаля
як згадка й сон, як мрія і уява.